

Rumunsko, divoké a krásne ...

A MY HO MILUJEME A UŽ NIEKOĽKO ROKOV PRAVIDELNE NAVŠTEVUJEME, A TO HLAVNE PO SKÚSENOSTIACH S JAZDENÍM V NEPRIATEĽSKOM PROSTREDÍ SLOVENSKEJ ZEME, PRETOŽE CHCEME JAZDIŤ SLOBODNE, BEZ RIZIKA KONFLIKTOV A V PEKNOM TERÉNE.

➤ Tento rok padlo rozhodnutie na októbrový termín, a to hlavne z dôvodu, že na jar sme realizovali trojtýždňovú expedíciu v Maroku. Termín odchodu sa blížil a okruh účastníkov sa rapídne zmenšoval z rôznych osobných dôvodov a nakoniec sme ostali štyria, čo je koniec koncov najideálnejší počet jazdcov v jednej skupine. Vyrazili sme 27.09. skoro ráno po trase Poprad, Budapešť, Szeged, Timisoara, Caransebes, Timina Slatin. Zvládli sme to za 12 hodín aj s niekoľkými zastávkami /paprikáš na čarde v Szegede bol vynikajúci!/. Na rad prišlo nájsť si ubytovanie, ktorého sa v tejto oblasti ponúka dostatok. Po minulé roky sme boli ubytovaní v Brebu Nou cca 900 m n.m. a 20 km od najbližšej čerpacej stanice, čo bolo dosť nepraktické, takže tento rok sme sa ubytovali priamo v Timina Slatin vedľa benzínky

v krásnom penzióne s terasou, bazénom a s parkovaním v oplotenom areáli. Musím uznať, že to bolo výborné rozhodnutie. Majiteľ nám uvoľnil svoju vlastnú garáž, kde sme parkovali naše štvorkolky, kým jeho „chudák MB 500 CL“ parkoval vonku pred penziónom. Teplá voda, WC na izbe, bar otvorený nonstop a kuchyňa do 01:00 hod. K tomu milá obsluha, čo viac si priať. Cena 15 € za noc aj s polpenziou a parkovaním je viac ako výborná.

Tento rok zasiahli v lete oblasť Caras-Severin obrovské povodne, čo sa výrazne podpísalo na náročnosti expedície, niektoré cesty boli neprejazdné kvôli popadaným stromom, všade blato a bahno a zväžnice roztrhané eróziou, jednoducho paráda - všetko, čo si štvorkolkár môže priať. Most cez rieku Timis, ktorý sa týči nad riekou vo výške 6 m, a cez ktorý sme po minulé roky prechádzali, chýbal. Ostalo len torzo konštrukcie. Večer pri pivku nám majiteľ penziónu vysvetlil, aká voda sa vlastne valila tento rok pri záplavách. Ale to sme si vedeli veľmi dobre predstaviť aj sami, keď sme sa vydali po starých cestách zasekaných

v prudkých údoliach smerom od Secu na Dropar, až do dediny duchov Lindenfeld. Jazda bola náročná, cesta rozjazdená ťažkými lesnými mechanizmami s metrovými koľajami a všade popadané stromy. Dubové lesy boli nasiaknuté vodou a všetky zväžnice šmyklavé s obrovskými trhlinami. Samozrejme sme sa nevyhli niekoľkým „bôčikom“. Ale ani jazda lesom nebola prechádzka ružovým rajom. Vysoká tráva, papradie a pod tým ukryté balvany a korene stromov nám dali zabráť. Na nepozornosť doplatil najmladší člen výpravy, ktorého nakopol schovaný peň a všetkým ukázal bezchybné oplechovanie na podvozku svojej Yamahy a to celkovo štyrikrát. Našťastie tieto kotrmelce zastavil statný buk a odniesli si to len spomínané kryty na podvozku. Vzduchový filter nasiaknutý olejom von, vyprať, vyčistiť airbox a podme ďalej. Ale bolo aj horšie. Prudké zjazdy a výjazdy si žiadali navijaky a tie sme veru využívali často. A využili sme aj sekeru, pretože stroinov a konárov popadaných cez cestu bolo neúrekom. Tarcu - meteorologická stanica vo výške 2 190 m n.m. sa pre tohtoročnú

expedíciu stala nedostupnou. Hmla, ktoré počas celého týždňa stúpali od nadmorskej výšky cca 1 500 m n.m. nám prekazili tento krásny celodenný trip. Nevadí, pod Tarcu sa nachádza na brehu malého jazierka stanica Cuntu a od nej sme vyrazili smerom na sever, do známeho lyžiarskeho strediska Muntele Mic. Nad ním sa týči obrovský, cca 30 m vysoký biely kríž. Ide o pamätník padlých vojakov. Odtiaľ je nádherný výhľad na celé stredisko. Po krátkej pauze sme vyrazili rozbitou cestou cez Borlovu späť. Nezabudli sme sa zastaviť pri nízko-podlažných budovách postavených pod úrovňou zeme, ktoré sú ukryté v hlbokom lese a oplotené dvojitým železným plotom, na ktorom sú ešte doteraz pozostatky elektrických izolátorov. Deprimujúce prostredie, hlavne keď si človek predstaví, čo sa tu muselo diať v dobách minulých.

K Dunaju je to od nášho penziónu cca 80 km po ceste, nakoľko asfalt nemusíme, vydali sme sa na juh horskými cestami trasou, ktorú sme pri večernom pivku trasovali v GPS. Plánovali sme prejsť po trase Brebu Nou - Va- >>

WWW.POLARISSK.SK

POLARIS
OFICIÁLNE NA SLOVENSKU

METEOR MOTOR TECH SR, S.R.O.
NOVÁ 58
UHORSKÁ VES 032 03

INFO@POLARISSK.SK

+421 905 501 329

VICTORY

RANGER
HARDEST WORKING. SMOOTHEST RIDING.

liug - Semenice - Sumice plus ostatné české dediny v Banáte, až do Orsovej k Dunaju a podľa možností buď prespať pri Dunaji, alebo sa vrátiť. Predpokladom k úspechu bol skorý ranný štart a ten sa aj podarilo zrealizovať, nakoľko sme večer „nezjedli“ veľa pív a išli pekne pred polnocou do postelí. Vyrazili sme skoro ráno po raňajkách

a asi po 20 km pred Brebu Nou nastala komplikácia - roztrhaná manžeta. Nevadí, nevraciam sa, v Brebu Nou v stredisku EnduRoManie má Sergio Morariu ako organizátor EnduRoManie svojho mechanika, ktorý sa venuje len pretekárom tejto súťaže. So zjavnou „ochotou“ sa nakoniec po pol hodine presviedčania do výmeny pustil, a kým sme vypili kávu, manžeta bola vymenená. Tá jeho ochota však stála nekresťanských 50 Eur, čo nám značne rozladilo deň. Vedieť cenu vopred, tak sa vrátíme do penziónu, manžetu prehodíme a zvolíme náhradný program. Nevadí, máme ponaučenie a trošku reálne sme prehodnotili trasu. Zhodli sme sa na tom, že pre dnešok bude stačiť dôjsť do českej dediny Sumice a odtiaľ späť. Krásna široká lesná cesta od jazera Valiug nás viedla smerom na juh až po niekoľkých desiatkach km nás zastavili popadané stromy. Sekera, navijaky a asi hodinové zdržanie. Nakoniec sme do dediny Sumice šťastne dorazili a zastali rovno pred jediným obchodom, ktorý tu je. Aj ten bol zatvorený, ale miestni ľudia, ktorí sa okolo nás zhrkli, zavolali majiteľa. V obchode sa našťastie našiel aj Ursus, takže sme spláchli prach a blato a rýchlo „domov“. Dorazili sme za hlbokej tmy, tachometre ukazovali 160 km denný trip.

Počas ďalších dní sme volili ťažké lesné trasy v oblastiach Caras-Severin - Domasnea - Baile Herculane - Valea Cernei a tešili sa z každého náročnejšieho výjazdu, ktorý sme zvládli bez navijakov. Pritom sme sa nezabudli zastaviť na občerstvenie v penzióne Wittmann na brehu priehrady. Posledný deň sme vykúpali stroje v rieke Timis a zbavili ich nánosov bahna a naložili štvorkoky na autá a vlek. Ráno o šiestej

sme smutní vyrazili smer Poprad. Celkovo sme za tento týždeň urobili cca 600 km v prevažne náročnom lesnom teréne. Najdôležitejšie na celej expedícii je šťastný návrat domov k rodinám, a preto sme nič nepreháňali. Domov sme dorazili šťastne, všetci celí a zdraví. Na niektorých našich strojoch je vidieť jazvy po prevrátení, skalách či stromoch, ale to k takej expedícii neodmysliteľne patrí.

Krajina Vladu Draculu je nádherná, divoká aj milá a ponúka všetky druhy terénov. Z nášho štvorkolkárskeho pohľadu je ideálna pre svoje terény, kde si každý nájde to svoje. Či sú to stovky kilometrov lesných a poľných ciest, strmé kopce a hlboké údolia, rozbahnené cesty po ťažbe dreva, potoky, lúky a lesy. Náročné výjazdy a zjazdy, veľakrát korytami potokov a veľa oblastí nezjazdných, príliš skalnatých, alebo zavalených popadanými stromami. Ľudia sú tu príjemní a pohodoví, na štvorkoky nikto nepozera nevráživo, deti mávajú a tešia sa na cukríky, ktoré vždy od nás dostanú. Celé dni človek nemusí stretnúť ani živú dušu. Sem tam pastier oviec alebo kráv, na salaši sa občas zastavíme, ponúkne pastiera pivom či cigaretkou. Samozrejme treba jazdiť ohľaduplne k prírode a hlavne v dedinách pomaly, aby tento „štvorkolkový raj“, ktorý máme takmer pod nosom, ostal ešte dlho rajom.

Aj preto tu chodievame pravidelne každý rok a ten budúci nebude výnimkou! Drum Bun 2011 !!!

Kompletný foto a video materiál nájdete na webe autora www.4-kolky.sk

Text: Martin Špirko

Foto: www.4-kolky.sk